

LBRIS

We know
books

Nelson DeMille

FOCUL SĂLBATIC

editura rao

CAPITOLUL 1

Sunt John Corey, fost detectiv al Departamentului Omucideri din cadrul NYPD, rănit la datorie, pensionat medical, cu handicap de gradul I (acest număr reprezintă doar o bază de calcul al indemnizației; altfel, încă mai funcționez în proporție de 98%). În prezent, lucrez ca agent special pe bază de contract pentru Brigada Federală Antitero.

Harry Muller, tipul aflat în cubiculumul din fața mea, mă întreabă:

- Ai auzit vreodată de Clubul Custer Hill?
- Nu. De ce?
- Acolo mă duc în weekendul ăsta.
- Distracție plăcută, i-am spus.
- Câțiva nebuni plini de bani, cu convingeri politice de dreapta, au cabana asta de vânătoare, undeva în nord.
- Să nu-mi vii cu căprioare împușcate, Harry. Și nici cu vreo pasăre moartă.

Ridicându-mă de la birou, m-am îndreptat către automatale de cafea. Pe perete, deasupra acestora, se aflau afișele cu persoanele căutate de Ministerul Justiției, cele mai multe înfățișând

niște domni musulmani, printre care se număra și inamicul numărul 1, Osama bin Laden.

De asemenea, printre cele peste douăzeci de fotografii se găsea și cea a unui libanez, pe nume Asad Khalil, alias Leul. Nu era nevoie să rețin imaginea acestui bărbat. Îi cunoșteam trăsăturile feței la fel de bine ca pe ale mele, cu toate că nu îl întâlnisem niciodată în mod oficial.

Scurta mea intersectare cu domnul Khalil a avut loc cam cu doi ani în urmă, pe vremea când eu îl urmăream pe el și, după cum aveam să aflu mai târziu, el mă urmărea pe mine. El a scăpat, iar eu m-am ales cu o zgârietură de toată frumusețea. După cum ar spune probabil arabii, „ne este scris să ne întâlnim din nou, să ne reglăm socotelile“. Pot spune că aștept cu nerăbdare acel moment.

Am scurs zațul cafelei într-o ceașcă de plastic, după care m-am uitat atent pe un exemplar din *New York Times*, care zăcea pe birou. Titlul de pe prima pagină a numărului de astăzi, 11 octombrie 2002, era: „Congresul îl autorizează pe Bush să folosească forța împotriva Irakului, oferindu-i astfel o putere sporită“.

Unul dintre subtitluri spunea așa: „Conform rapoartelor oficiale, Statele Unite au întocmit un plan de ocupare a Irakului“.

După toate aparențele, războiul era inevitabil, ca, de altfel, și victoria. Prin urmare, conceperea unui plan de invazie se dovedea a fi o idee bună. Mă întrebam dacă exista ceva în Irak care să știe despre acest lucru.

Luându-mi cafeaua, am revenit la birou. Am pornit calculatorul și am citit câteva note interne. În prezent, în organizația noastră se lucrează fără prea multe hârtii și, sincer să fiu, chiar mi-e dor să mai parafez niște rapoarte interne. Simțeam o nevoie imperioasă de a mă semna cu creionul pe monitor, dar m-am mulțumit, în cele din urmă, cu varianta electronică. Dacă eu aș

conduce această organizație, toate notele interne ar circula pe un „ecran magic“.¹

Am aruncat o privire la ceasul de la mână. Era 4.30 după-amiaza, iar colegii mei de la etajul 26 al clădirii din Federal Plaza 26 se împușinau văzând cu ochii. Colegii mei, ar trebui să explic, sunt, la fel ca mine, membri ai Brigăzii Antitero, o agenție de patru litere (ATTF)² pierdută într-o lume a agențiilor de trei litere.

Asta este lumea de după 11 septembrie, așa că, teoretic, weekendurile nu reprezintă decât alte două zile de lucru pentru toți. În realitate însă, buna tradiție a zilelor de vineri federale – mai precis, a zilei de lucru scurte – nu s-a schimbat prea mult; prin urmare, membrii NYPD care fac parte din Brigada Antitero și care oricum sunt obișnuiți cu un program de lucru înfiorător rămân pe baricade în weekenduri și de sărbători.

– Ce faci weekendul ăsta? mă întrebă Harry Muller.

Era începutul unui weekend prelungit, prilejuit de Columbus Day³, însă, ca un făcut, eu eram programat să lucrez luni. Am răspuns:

– Aveam de gând să defilez la parada de Columbus Day, dar, din păcate, luni sunt la serviciu.

– Vorbești serios? Ai fi mers la defilare?

¹ În original, *Etch a Sketch*. Jucărie inventată în 1959 de francezul Arthur Granjean și denumită inițial „ecran magic“. Dispozitivul are o formă dreptunghiulară plată, semănând cu un televizor în miniatură, și funcționează pe principiul unui trasator grafic. Suprafața interioară a ecranului de sticlă este căptușită cu o pulbere fină de aluminiu, care este ulterior îndepărtată cu ajutorul unui ac mobil, ce lasă în urmă niște linii închise la culoare. Acul este controlat prin două butoane exterioare – unul ajutând la deplasarea pe verticală, iar celălalt, la deplasarea pe orizontală. (n.tr.)

² Anti-Terrorist Task Force

³ Sărbătoare ținută în multe țări de pe continentul american, menită să aniverseze ziua debarcării lui Cristofor Columb în Lumea Nouă – 12 octombrie 1492. (n.tr.)

– Nu, dar asta i-am spus căpitanului Paresi. Și am adăugat: I-am zis că mama este italiancă și că urma să-i împing căruciorul cu roțile la paradă.

Harry râse și mă întrebă:

– Și l-ai convins?

– Nu. Dar s-a oferit să împingă el însuși căruciorul.

– Credeam că părinții tăi sunt în Florida.

– Păi, sunt.

– Și că maică-ta este irlandeză.

– Chiar este. Acum nu-mi rămâne decât să găsec o mamă italiancă, pe care s-o împingă Paresi pe Columbus Avenue.

Harry râse din nou și se întoarse la computerul lui.

Harry Muller, ca majoritatea membrilor NYPD din cadrul Diviziei Orientul Mijlociu a Brigăzii Antitero, se ocupă cu punerea sub supraveghere și cu supravegherea efectivă a „persoanelor de interes” – sintagmă care, într-un limbaj corect din punct de vedere politic, se referă la comunitatea musulmană. Pe de altă parte, eu mă ocup în principal cu interviuarea și cu recrutarea informatorilor.

Cei mai mulți dintre informatorii mei sunt niște mincinoși notorii, niște experți în arta aburelii, care doresc să obțină fie bani, fie cetățenia americană sau care vor să înfunde pe cineva din comunitatea lor, altminteri bine încheșată. Din când în când, mai am parte și de câte un individ „pe bune”, dar în aceste puține cazuri sunt nevoit să îl împart cu FBI-ul.

Brigada Antitero este alcătuită cu precădere din agenți FBI și din detectivi din cadrul NYPD, la care se adaugă membri NYPD pensionați, ca mine. În plus, avem aici oameni transferați de la alte agenții federale, cum ar fi Biroul de Imigrări și Vamă (ICE), sau de la poliția statală și suburbană, de la autoritățile portuare și așa mai departe – instituțiile sunt prea multe ca să le enumăr aici sau ca să mi le amintesc.

De asemenea, din grupul nostru de colegi mai fac parte și persoane care, asemenea fantomelor, nu există în realitate, dar, dacă ar exista, s-ar numi CIA.

Mi-am verificat e-mailul și am găsit trei mesaje. Primul era de la șeful meu, Tom Walsh, agent special aflat la comanda departamentului, care preluase conducerea ATTF după ce fostul meu șef, Jack Koenig, decedase în timpul atentatelor de la World Trade Center. E-mailul spunea așa:

CONFIDENȚIAL – AVERTISMENT – ÎN AȘTEPTAREA DECLANȘĂRII UNOR EVENTUALE OSTILITĂȚI CU IRAKUL, TREBUIE SĂ ACORDĂM O ATENȚIE SPECIALĂ CETĂȚENILOR DE ORIGINE IRAKIANĂ CARE LOCUIESC ÎN CONUS.

„CONUS”, adică „partea continentală a Statelor Unite”. „Ostilități”, adică „război”. Restul mesajului voia să spună: „Găsiți un irakian cărui să-i putem pune în cârcă o amenințare teroristă împotriva Statelor Unite, în așa fel încât să le facem viața mai ușoară celor de la Washington, înainte de a bombardă Bagdadul”.

Iar mesajul continua:

PERICOL IMINENT. AVERTISMENTUL PRIVIND UBL RĂMÂNE VALABIL. ACCENT NOU ASUPRA RELĂȚIEI UBL/SADDAM. INSTRUCȚAJUL PE ACEASTĂ TEMĂ SAPTĂMÂNA VIITOARE. DATA ȘI ORA VOR FI ANUNȚATE ULTERIOR. WALSH, AGENT SPECIAL PRINCIPAL.

Pentru neinițiați, UBL vine de la Osama bin Laden, nume care ar trebui prescurtat OBL; cu mult timp în urmă însă, transpunând scrierea arabă în alfabetul latin, cineva a ortografiat acest nume „Usama”, variantă, de asemenea, corectă. Atunci când fac referire la numele acestui ticălos, mijloacele de

informare în masă folosesc denumirea „Osama”; pe de altă parte, serviciile secrete îl denumesc și astăzi tot „UBL”. Același ticălos!

Următorul e-mail era de la al doilea șef al meu, mai sus-numitul Vince Paresi, căpitan NYPD repartizat la ATTF pentru a-i supraveghea pe polițiștii mai dificili, care uneori nu se înțelegeau prea bine cu prietenii de la FBI. Printre acești polițiști aș putea să mă număr și eu. Căpitanul Paresi l-a înlocuit pe căpitanul David Stein, care, asemenea lui Jack Koenig, a fost ucis – asasinat, mai precis – cu exact un an și o lună în urmă, la World Trade Center.

David Stein era un tip dintr-o bucată, și nu trece o zi fără să îi simt lipsa. Iar Jack Koenig, dincolo de toate defectele lui și de toate neînțelegerile dintre noi, era un profesionist, un șef dur, dar corect și, în același timp, un mare patriot. Trupul său nu a fost găsit niciodată, cum n-a fost găsit nici cel al lui David Stein.

Un alt corp neînsuflit care nu a fost recuperat în urma atentatelor – pierdut, de altfel, împreună cu cadavrele altor două mii de oameni – a fost acela al lui Ted Nash, ofițer CIA, un uriaș ghimpe în coastă și dușman de moarte al subsemnatului.

Mi-aș dori să pot spune ceva drăguț despre acest nenorocit, dar singurul lucru care îmi vine în minte în acest moment este: „Adio și n-am cuvinte!”

Unde mai pui că individul ăsta mai are și prostul obicei de a reveni din morți – a făcut-o cel puțin o dată până acum –, iar, atâta vreme cât cadavrul său nu este identificat fără a lăsa loc de îndoieli, nu am de gând să desfac sticla de șampanie.

În orice caz, în e-mailul trimis de căpitanul Paresi întregului personal NYPD/ATTF se spunea așa:

SE VA INTENSIFICA GRADUL DE SUPRAVEGHERE A TUTUROR CETĂȚENILOR DE ORIGINE IRAKIANĂ. VOR FI CONTACTAȚI TOȚI IRAKIENII CARE S-AU DOVEDIT DE AJUTOR ÎN TRECUT ȘI VOR FI ADUSE LA INTEROGATORIU TOATE PERSOANELE DE PE LISTELE DE SUPRAVEGHERE. SE

VA ACORDA O ATENȚIE DEOSEBITĂ PERSOANELOR DE ORIGINE IRAKIANĂ CARE SE ASOCIAZĂ CU ALȚI CETĂȚENI DE RELIGIE ISLAMICĂ – SAUDIȚI, AFGANI, LIBANEZI ETC. SE VA GRĂBI PUNEREA SUB SUPRAVEGHERE A MOSCHEILOR. INSTRUCȚIAJUL SĂPTĂMĂNA VIITOARE. DATA ȘI ORA VOR FI STABILITE ULTERIOR. PARESİ, CĂPİTAN, NYPD.

Cred că deja văd un tipar aici.

Poate părea greu de crezut, dar nu cu multă vreme în urmă încercam să ne dăm seama ce ar fi trebuit să facem în fiecare zi, iar notele care circulau la nivel intern erau formulate cu mai multă grijă, astfel încât să nu lășăm impresia că îi condamnăm pe teroriștii islamici sau că doream să îi deranjăm cu ceva. Situația s-a schimbat însă foarte repede.

Cel de-al treilea e-mail era de la soția mea, Kate Mayfield, pe care o puteam vedea stând la biroul ei, situat dincolo de peretele despărțitor dintre NYPD și FBI, la etajul 26. Soția mea este o femeie frumoasă, dar, chiar dacă nu ar fi, eu tot aș iubi-o. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, dacă n-ar fi fost frumoasă, nici n-aș fi remarcat-o; așadar, problema este destul de complexă.

Mesajul suna astfel:

HAI SĂ PLECĂM MAI DEVREME DE LA SERVICIU, SĂ MERGEM ACASĂ ȘI SĂ FACEM SEX. O SĂ-ȚI GĂTESC HOTDOG CU CHILI ȘI O SĂ-ȚI PREPAR CEVA DE BĂUT ÎN TIMP CE TE UIȚI LA TELEVIZOR ÎMBRĂCAT DOAR ÎN CHILOȚI.

Sincer să fiu, nu suna chiar așa. Iată care era, de fapt, mesajul:

HAI SĂ PLECĂM ÎNTR-UN WEEKEND ROMANTIC LA DEGUSTAT DE VINURI ÎN NORTH FORK. O

SĂ REZERV O CAMERĂ CU MIC DEJUN INCLUS. CU
DRAGOSTE, KATE.

De ce dracu' să degust vinuri? Toate au același gust. Ca să nu mai spun că locurile unde se oferă cazare cu mic dejun inclus sunt absolut mizerabile – niște coșmelii dărăpănate, drăguțe într-un fel agasant, cu băi din secolul al XIX-lea și paturi care scârțâie din toate arcurile. Unde mai pui că trebuie să iei micul dejun împreună cu ceilalți oaspeți – de regulă niște porci cu mulți bani, veniți de undeva din Upper West Side¹, care vor să-ți vorbească despre subiectele pe care le-au citit la secțiunea „Artă și timp liber“ din *Times*. Ori de câte ori aud cuvântul „artă“, întind mâna după pistol.

Am tastat răspunsul:

MI SE PARE O IDEE GROZAVĂ. ÎȚI MULȚUMESC
CĂ TE-AI GÂNDIT LA ASTA. CU DRAGOSTE, JOHN.

Ca majoritatea bărbaților, prefer să mă aflu în bătaia puștii decât să am de-a face cu o nevestă înfuriată.

Kate Mayfield este agent FBI, avocat și, totodată, membru al echipei mele, din care mai fac parte un tip de la NYPD și un agent FBI. În plus, din când în când, mai cooptăm câte o persoană sau două de la alte agenții, precum ICE sau CIA, în funcție de necesități. Ultimul coleg de echipă provenit din rândurile CIA a fost Ted Nash, personajul amintit ceva mai devreme, cel pe care eu îl suspectez că ar fi avut o aventură în trecut cu cea care, la vremea aceea, urma să devină actuala mea soție. Nu pentru asta nu-l puteam suferi – așa era motivul pentru care îl *uram* de-a dreptul. Nu-l puteam suferi din motive de natură strict profesională.

Am observat că Harry Muller își făcea ordine pe birou, punând sub cheie documentele ce conțineau informații

¹ Zonă rezidențială și comercială situată în districtul Manhattan din New York, între Hyde Park și râul Hudson. (n.tr.)

confidențiale, astfel încât persoanele însărcinate cu curățenia – indiferent dacă erau sau nu de religie musulmană – să nu le fotocopieze sau să le trimită prin fax către Ținutul Nisipurilor.

– Mai sunt douăzeci și unu de minute până la terminarea programului, i-am spus.

Se uită la mine și îmi răspunse:

– Trebuie să trec pe la Departamentul Tehnic, să iau niște chestii.

– De ce?

– Ți-am mai spus. Mă ocup de o supraveghere, undeva în nord. La Clubul Custer Hill...

– Credeam că ești unul dintre invitați.

– Nu, o să încalc o proprietate privată.

– Cum te-ai ales cu misiunea asta?

– Habar n-am. Crezi că întreb vreodată? Am o rulotă, o pe-reche de cizme și o căciulă cu urechi. Prin urmare, îndeplinesc toate condițiile necesare.

– Corect!

Așa cum spuneam, Harry Muller este fost polițist NYPD, la fel ca mine, pensionat după douăzeci de ani de activitate, ultimii zece petrecuți în cadrul Serviciului de Informații. În prezent, este angajat de FBI pentru activități de supraveghere, astfel încât „tipii în costum“, așa cum îi numim noi pe agenții federali, să se poată ocupa cu munca de gândire.

– Și, ia zi, care-i treaba cu convingerile astea de dreapta? l-am întrebat. Credeam că ești de-al nostru.

„De-al nostru“, adică din Divizia Orientul Mijlociu, aceasta reprezentând în prezent cam 90% din ATTE.

– Nu știi, îmi răspunse Harry. Crezi că întreb? La urma urmei, eu le fac doar niște poze, nu mă duc cu ei la biserică!

– Ai citit e-mailurile de la Walsh și Paresi?

– Mda.

– Crezi că intrăm în război?

– Mai întreb? Stai să mă gândesc...

— Gruparea asta de dreapta are vreo legătură cu Irakul sau cu UBL?

— N-am idee. Harry aruncă o privire la ceasul de la mână și spuse: Trebuie să trec pe la Tehnic înainte să închidă.

— Ai tot timpul. Pleci singur? l-am întrebat.

— Da. Nu-i problemă, e vorba doar de o supraveghere de la distanță. Se uită la mine și continuă: Între noi fie vorba, Walsh spune că e o simplă formalitate – trebuie întocmit un dosar. Știi tu, să arătăm că nu stăm numai după fundul arabilor. Trebuie să ne mai ocupăm și de grupările interne, precum neonaziștii, paramilitarii, „supraviețuitorii”¹ și alții ca ei. Dă bine în presă și în Congres, dacă va fi nevoie vreodată. Nu? Am mai făcut chestii de-astea de câteva ori și înainte de 11 septembrie. Îți amintești?

— Așa e.

— Trebuie să plec. Probabil ne vedem luni. O să trebuiască să mă întâlnesc cu Walsh luni la prima oră.

— Lucrează luni?

— Cert e că nu m-a invitat să bem o bere la el acasă, prin urmare, cred că va fi aici.

— Bun. Ne vedem luni.

Harry plecă.

Ceea ce îmi spusese el despre întocmirea aceluia dosar nu prea avea sens. Unde mai pui că avem aici și o Divizie pentru terorismul intern, care se ocupă de astfel de treburi. De asemenea, era puțin ciudat să îți bagi nasul în treburile unor bogătași cu orientări de dreapta, care dețin un club în nordul statului. Și la fel de ciudat era faptul că Tom Walsh avea să vină la serviciu

¹ În original, *survivalist*, adept al unei subculturi sau al unui curent care presupune anticiparea și pregătirea în vederea unei viitoare destrămări a ordinii politice sau sociale, la nivel local, regional sau mondial. Pregătirile depind de natura dezastrului anticipat (catastrofă naturală, dezastru ecologic, război, colaps social etc.) și includ de la deprinderea de noi abilități (cum ar fi oferirea de prim ajutor) sau stocarea de apă și hrană până la construirea de adăposturi care să asigure supraviețuirea. (n.tr.)

într-o zi liberă, pentru ca Harry să-i dea niște informații obținute în urma unei misiuni de rutină.

De felul meu, sunt un tip foarte băgăcios – tocmai de aceea sunt și un foarte bun detectiv –, așa că m-am îndreptat către un computer separat, neconectat la rețea, de la care puteam accesa internetul, și am efectuat o căutare pe Google, pentru „Clubul Custer Hill”.

Nu am obținut nici un rezultat, așa că am încercat din nou, tastând doar „Custer Hill”. Contorul din partea de sus a paginii semnala găsirea a peste 400 000 de rezultate, dar amestecul de informații de pe prima pagină – terenuri de golf, restaurante și mai multe referințe istorice legate de problema generalului George Armstrong Custer de la Little Bighorn, Dakota de Sud – indica faptul că nici una dintre acestea nu avea să fie relevantă. Cu toate acestea, am petrecut zece minute scanând rezultatele, fără a găsi însă vreo referire la statul New York.

Am revenit la biroul meu, unde puteam să-mi folosesc parola ATTF pentru a accesa fișierele interne de pe ACS – Sistemul de Căutare Automată, o versiune a motorului Google aparținând exclusiv FBI-ului.

Numele „Clubul Custer Hill” apărură pe monitor, însă, după toate aparențele, eu n-aș fi avut de ce să fiu interesat de acest dosar, așa că imediat sub titlu îmi apărură mai multe rânduri de X-uri. De regulă, ceva-ceva tot afli, chiar și la dosarele cu acces restricționat – ca, de pildă, data la care a fost deschis dosarul sau persoana care trebuie contactată pentru a obține acces la dosar, sau măcar nivelul de clasificare al dosarului respectiv. Toate informațiile referitoare la acest dosar erau însă complet restricționate.

Prin urmare, n-am reușit decât să-i alertez pe cretinii de la Serviciul de pază, care au descoperit că încercam să aflu informații despre un dosar parolat, ce nu avea nimic de-a face cu cazul la care lucram în momentul de față, mai precis, cu irakienii. Doar de dragul de a le da dureri de cap, am tastat